

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobce: **V. P. D.**, narozený dne X
státní příslušnost: X
bytem v ČR: X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, 60200 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2018, č. j. MV-130212-4/SO-2018,

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 4. 1. 2019 u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAM“ nebo „správní

orgán I. stupně“) ze dne 5. 10. 2018, č. j. OAM-22526-5/DP-2018 (dále též „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž bylo podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno správní řízení ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny (dále též „žádost“).

2. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 27. 12. 2018.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí stručně shrnula skutečnosti zjištěné ze spisového materiálu, na základě kterých OAM posoudil žádost žalobce jako opožděnou a řízení o žádosti podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastavil. Žalovaná uzavřela, že žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu nebyl oprávněn, přičemž konstatovala, že samotný fakt, že účastník řízení zapomněl podat žádost ve stanovené lhůtě, nelze podřadit pod důvody na jeho vůli nezávislé ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
4. Žalovaná konkrétně uvedla, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu uděleného za účelem společného soužití rodiny s platností od 27. 3. 2018 do 28. 7. 2018. Dne 7. 8. 2018 podal žalobce ke správnímu orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za stejným účelem, přičemž zároveň v souladu s § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců sdělil, že včasnému podání této žádosti mu zabránily důvody na jeho vůli nezávislé, a to skutečnost, že na včasné podání žádosti zapomněl, přičemž dále uvedl, že tuto skutečnost zjistil teprve dne 31. 7. 2018, čímž zanikly důvody, proč žádost nepodal včas a začala běžet lhůta 5 pracovních dnů pro podání žádosti.
5. Proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno dne 23. 10. 2018, podal žalobce včasné odvolání, v němž namítl, že napadené usnesení je nezákonné a nepřezkoumatelné, když z něj nejsou zřejmé jakékoliv úvahy, které správní orgán I. stupně k jeho závěru vedly.
6. V rámci vypořádání odvolacích námitek žalovaná konstatovala, že žalobcem tvrzená skutečnost, že na včasné podání žádosti „zapomněl“, přičemž tuto skutečnost zjistil teprve dne 31. 7. 2018, není důvodem akceptovatelným, resp. důvodem na účastníkově vůli nezávislým, neboť uvedená skutečnost nebránila žalobci objektivně v podání žádosti tak, aby zákonná lhůta byla zachována. Za takové důvody lze podle žalované vždy po dostatečném posouzení jednotlivého případu považovat např. vážnou nemoc účastníka řízení nebo jeho dlouhodobou hospitalizaci, přičemž deklarovaný důvod opožděného podání by byl individuálně akceptovatelný v případě, že by účastník řízení k uvedenému tvrzení doložil, že jeho rozhodovací schopnost byla zmenšena např. z důvodu déle trvající psychické nemoci, snížené přičetnosti apod.
7. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále uvedla, že žalobce měl na podání žádosti s odkazem na § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dostatečnou lhůtu 120 dnů před uplynutím platnosti předchozího bytového oprávnění. Žalobce musel vědět, do kdy je povinen podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť měl vydaný průkaz o povolení k pobytu s uvedenou dobou platnosti; nadto

předmětnou žádost podával opakovaně, tudíž už mohl a měl znát postup a podmínky podání této žádosti.

8. Žalovaná dospěla k závěru, že správní orgán I. stupně se s tvrzením žalobce vypořádal sice stručně, ale přiléhavě, přičemž neshledala žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Prvostupňové správní rozhodnutí tak dle závěru žalované není nepřezkoumatelné ani rozporné se zákonem, navíc tvrzení žalobce se jeví jako účelové a nelze je v žádném případě hodnotit jako důvod na vůli účastníka řízení nezávislý, který by podání žádosti bránil. Rozsah odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí žalovaná shledala adekvátním samotnému tvrzenému důvodu opožděného podání žádosti.

III. Žaloba

9. Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí. Konkrétně uvedl, že pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu s platností do 28. 7. 2018. Dne 7. 8. 2018 podal žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž společně se žádostí sdělil v souladu s § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důvody pozdějšího podání, když uvedl, že na podání žádosti zapomněl.
10. Důvodem na vůli nezávislým ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je podle žalobce jakýkoli důvod, resp. skutečnost, která se rozchází s vůlí osoby. Vůlí je nutno rozumět záměrné, vědomé úsilí směřující k dosažení cíle. Jedná se o motivované chování, které umožňuje vědomou regulaci chování tzv. volní akt. Vůlí je tedy to, co člověk chce, co je objektem jeho zájmu a čeho chce dosáhnout. Důvodem na vůli nezávislým je pak skutečnost, kterou daná osoba nezamýšlela a neusilovala o ni, potažmo o takové situaci ani neuvažovala.
11. Žalobcovou vůlí nebylo zapomenout podat žádost v řádném termínu. Žalobce o této povinnosti věděl (nejednalo se o první žádost žalobce o prodloužení povolení k pobytu) a nezamýšlel se jí jakýmkoli způsobem vyhybat. Z důvodu na jeho vůli nezávislých však žádost objektivně podat nemohl. Žalobce na podání žádosti v době k tomu určené zapomněl. Zapomenutí čehokoli je stavem, který daná osoba nevyvolává, neusiluje o něj a nechce jej. Jedná se mimovolní skutečnost, tedy o skutečnost, která se rozchází s vůlí žalobce – je to skutečnost na vůli nezávislá.
12. Žalobce namítal, že § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců obsahuje neurčitý právní pojem „důvod na vůli cizince nezávislý“, který musí správní orgán vyložit zejména v souvztažnosti ke konkrétnímu případu konkrétního účastníka řízení a v rozhodnutí pak řádně zdůvodnit, jak ke svému závěru dospěl. Napadené rozhodnutí však žádné takové důvody neobsahuje. Žalovaná pouze uvedla, že žalobcem označená „...skutečnost nebránila účastníkovi řízení objektivně v podání žádosti...“. Žádné bližší zdůvodnění, proč nelze žalobcem uváděný důvod považovat za relevantní, napadené rozhodnutí neobsahuje.
13. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

14. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 19. 3. 2019 setrvala na právním názoru uvedeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které, pokud jde o vyličení skutkového i právního stavu, plně odkázala.

15. Žalovaná zopakovala, že žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu již nebyl oprávněn, přičemž neexistují důvody na jeho vůli nezávislé, které by mu bránily podat žádost ve lhůtě uvedené v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Došlo tak k naplnění důvodu uvedeného v § 169r odst. 1 písm. d) téhož zákona, pro který je správní orgán bez dalšího povinen řízení o žádosti zastavit.
16. Argument žalobce, že „zapomenout podat žádost v termínu“ je důvodem na vůli cizince nezávislým ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců považuje žalovaná za zjevně absurdní, který je nutno odmítnout. Ve svém důsledku by takový výklad znamenal nemožnost vymahatelnosti jakékoliv povinnosti, kdy by povinný subjekt argumentoval svojí vůli nezapomenout přesto, že svoji povinnost konat v dané věci předtím zapomněl. Přijmout daný argument by de facto znamenalo tento důvod akceptovat jako „permanentní“ omluvitelnou překážku k plnění povinnosti (zde podání žádosti) z důvodu na vůli nezávislém.
17. Žalovaná nezpochybnila, že vůlí žalobce bylo žádost podat v zákonem stanovené lhůtě. Překážkou nezávislou na vůli žalobce však není jakákoliv skutečnost, která není v souladu s touto vůlí, nýbrž skutečnost, kterou touto vůlí nebylo možné ovlivnit. Nemoc či neplánovanou hospitalizaci žalobce vůlí ovlivnit nemůže. Naopak znalost zákona nebo neopomenutí termínu je plně v dispozici žalobce a tedy jde o důvody závislé na jeho vůli. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 52/2013-69 ze dne 19. 6. 2014 žalovaný uvedl, že je věcí žalobce se o svůj pobytový status zajímat a nedopustit, aby bylo řízení zastaveno. V projednáváném případě ke zmeškání lhůty pro podání žádosti došlo jen prostým přehlédnutím ze strany žalobce; podle názoru žalovaného jde tedy o důvod, který je snad z lidského hlediska pochopitelný, avšak z hlediska zákona jde každopádně o důvod, který není možno považovat za omluvitelný, tím spíše za situace, kdy žalobce uvedenou žádost podává opakovaně.
18. Závěrem žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
20. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a bez nařízení jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
22. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.* Podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *zabráni-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na*

vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.

23. Podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže cizinec podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení jeho platnosti v době, kdy k tomu není oprávněn.
24. Ze spisového materiálu jasně vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu uděleného za účelem společného soužití rodiny s platností do 28. 7. 2018. Jestliže žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny až dne 7. 8. 2018, je zřejmé, že prokazatelně nesplnil podmínku stanovenou v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a došlo ke skutkovému stavu podle § 169r odst. 1 písm. d) téhož zákona, neboť žalobce byl oprávněn podat žádost nejpozději dne 28. 7. 2018, resp. vzhledem k tomu, že tento den připadl na sobotu, byl povinen žádost podat s ohledem na § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu dne 30. 7. 2018.
25. Soud předesílá, že kvalita a preciznost ve formulaci žalobních bodů a jejich odůvodnění v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 AfS 104/2004 – 54). Ve správním soudnictví není soud oprávněn za žalobce vyhledávat či dovytvářet žalobní body. Pokud tedy žalobce své námitky vznáší toliko v obecné rovině, může na ně soud reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti.
26. Soud z žaloby dovodil, že žalobce vytkl žalované, že věc dostatečně neposoudila a řádně se nevypořádala s námitkami uplatněnými v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí; pouze de facto aprobovala nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
27. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li správní orgán rozhodovací důvody o skutečnost v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v odvolání. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů netrpí. Čalovaná dostatečně objasnila, z jakého skutkového stavu vyšla a jak jej následně právně hodnotila. Vysvětlila také, proč shledala odvolací námitky nedůvodné a proč přisvědčila právním závěrům, k nimž dospěl správní orgán I. stupně. Podle názoru soudu je napadené rozhodnutí řádně odůvodněno; pouhý nesouhlas žalobce s odůvodněním a závěry napadeného rozhodnutí ještě nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost.
28. Vzhledem k tomu, že soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, přezkoumal ho v rozsahu žalobních námitek poukazujících na jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky správními orgány.
29. Žalobce v žalobě nerozporoval, že žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu podal po uplynutí zákonem stanovené lhůty dne 7. 8. 2018. Je však přesvědčen o tom, že včasnému podání žádosti zabránil „důvod na jeho vůli nezávislý“ ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců; tím byla skutečnost, že žalobce na podání žádosti zapomněl.

30. Z § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyplývají následující podmínky nutné pro zhojení vady opožděně podané žádosti: 1. existence důvodů nezávislých na vůli cizince, 2. tyto důvody cizinci zabránily v podání žádosti, 3. cizinec žádost podal do pěti pracovních dnů po zániku těchto důvodů a 4. nejpozději při podání žádosti tyto důvody sdělil ministerstvu a na výzvu je případně prokázal. Podmínky je přitom nutno naplnit kumulativně.
31. Spornou učinil žalobce otázku naplnění první z výše uvedených podmínek. Žalobce má za to, že skutečnost, že na podání žádosti zapomněl, je „důvodem nezávislým na vůli cizince“ ve smyslu výše citovaného ustanovení. Správní orgány však toho názoru nebyly a soud se s nimi také ztotožňuje.
32. Nejvyšší správní soud ve své dosavadní judikatuře opakovaně vyslovil, že za „důvod na vůli cizince nezávislý“ nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, resp. žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 62/2013 – 32). Za takový důvod na vůli cizince nezávislý shledal Nejvyšší správní soud například nemoc, resp. dočasnou pracovní neschopnost z důvodu nemoci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014 – 31), nemoc manžela cizinky, která je fakticky závislá na svém manželovi (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 142/2011 – 62). Naproti tomu za takový důvod judikatura neshledala nesprávné povědomí cizince o tom, že žádost lze podat i nekompletní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016 – 41) nebo vydání pobytového štítku s nesprávně vyznačenou dobou platnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 9 Azs 305/2015 – 46).
33. Jakkoliv soud obecně nezpochybňuje, že opomenutí cizince podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu může být za jistých okolností (nemoc, hospitalizace atd.) překážkou na jeho vůli nezávislou, v posuzované věci se o takový případ nejedná. Žalobce je plně svéprávný, dlouhodobě žijící na území České republiky, žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nepodával zdaleka poprvé. Žalobce musel vědět, do kdy je žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu oprávněn podat (tj. 120 dnů před uplynutím jeho platnosti), neboť měl vydaný průkaz o povolení k pobytu s uvedenou dobou platnosti. Měl tedy objektivně dostatečný časový prostor pro to, aby se o prodloužení svého pobytu mohl postarat, ať již osobně nebo prostřednictvím zmocněného zástupce. Soud přisvědčuje žalované, že žalobce měl přijmout taková opatření, aby k této situaci nedošlo, tedy aby na podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nezapomněl (diář, upomínka); uvedené opomenutí je pak následkem nedůslednosti žalobce, resp. jeho nedbalosti. Je totiž primárně věcí žalobce více se zajímat o svůj pobytový status a nedopustit, aby bylo řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 52/2013-69 ze dne 19. 6. 2014).
34. I když se právní úprava zákona o pobytu cizinců může zdát příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. V posuzovaném případě bylo především na žalobci, aby střežil svoje práva a podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu včas.

35. Soud tedy uzavírá, že žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opožděně, přičemž rovněž nesplnil podmínky vyplývající z § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců umožňující vadu opožděnosti žádosti zhojit. Správní orgán I. stupně tedy postupoval správně, když řízení o žalobcově žádosti zastavil podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Nepochybila ani žalovaná, která toto prvostupňové správní rozhodnutí potvrdila. Soud podotýká, že správní orgán I. stupně neměl možnost jakékoliv jiného správního uvážení, neboť by jednal v rozporu s § 2 odst. 2 správního řádu, podle něhož *správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.*
36. Městský soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel soud přihlížet z úřední povinnosti.

VI.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Na základě shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. zamítl.
38. Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch; žalovanému správnímu orgánu, který byl procesně úspěšný, účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. dubna 2020

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu